

Зміст

Ч/б + кров	5
Нитка роду	6
<i>Глава перша. 13 лютого 2022 року, неділя.</i>	7
<i>Глава друга. Хата радянської русалки.</i>	37
<i>Глава третя. 18 лютого 2022 року, п'ятниця</i>	51
<i>Глава четверта. 19 лютого 2022 року, субота</i>	101
<i>Глава п'ята. 20 лютого 2022 року, неділя</i>	173
<i>Глава шоста. 21 лютого 2022 року, понеділок</i>	240
<i>Глава сьома. 22 лютого 2022 року, вівторок</i>	316
<i>Глава восьма. 23 лютого 2022 року, серeda</i>	355
<i>Глава дев'ята. 24 лютого 2022 року, четвер</i>	391
<i>Глава десята. 25 лютого 2022 року, п'ятниця</i>	467

Ч/б + кров

Ч/б + кров — кольори випробувань-битв-змін, по суті — принципів.

Біда, коли пустопорожня балаканина змішує їх до обивательського сірого чи фашистського коричневого, що, власне, одне й те саме. Ще гірше, коли пропонує коричнево-сіре як життєдайний компроміс.

Тому — без варіантів. Біле проти чорного, світло проти темряви. Б'ються не до першої крові. До останньої краплі.

Крихка твердиня Земля не знає, що то є — людські принципи. Уперто бризкає в очі небом-сонцем, вітрами, пахучими квітами.

На тому вічному тлі у нас — час «ч/б + кров». Не кольорами, життями виводимо вперто: ми є, ми такі давні і такі молоді, ми — вільні.

Напівтони? Ні.

Компроміси? До біса.

Мовчання — хитання.

Забуття — небуття.

Тихо скраю? Не факт, що до раю.

Ясно. Полудень. Маєм роботу.

У чорноті не питаймо її мотиви-виправдання.

Зайве. Пізно...

До себе: чому?

Тривога: де край?

Віднайди свою нитку. Її попитай.

Нитка роду

Коли все переплелось?
З тих часів, коли Єва, Адам, змії і яблуко?

У наш СПАДОК проліз московський АД. Згодом назвався радянським, потім знову *русскім*.

Було — не викреслиш. Хірургія: вирізати боляче.

Моя вишиванка — нова. Та у неї вплетені нитки з рушника моєї бабці Тасі Любинської. На ньому теж, як у нас нині, ч/б + кров. І вишите — «Солодких снів». А нитка її рушника? Тягнеться, веде, прокладає шлях пам'яті до долі її прабабці. І далі у глиб віків.

І все б добре, та у своєму радянському дитинстві я на ніч не витирала вмите личко рушником із вишитим побажанням «Солодких снів». Уперше побачила баби Тасин рушник, коли мені стало тридцять, і після маминої смерті я розбирала її «недоторканну полицю» у шафі, де мама зберігала особливо важливі для неї речі. І такі, які *не привітствувались* у ті часи.

Нитка роду, як доля — у кожного своя. В'ється де рікою, де потічком. Когось рятує, когось підносить, у когось рветься-пересихає, когось убиває, а комусь дає такі крила, що аж до Сонця.

Та здається, то єдина зброя проти лайдаків на мільйонах наших особистих фронтів.

Глава перша

13 лютого 2022 року, неділя

Передчуття руйнують континенти. На острівцях фактів — чи втриматися? Чотирнадцятирічний максималіст Рома Куроган вірив, що зможе. Прокинувся по обіді, бо напередодні майже до ранку рубався у *Dota 2*. Здивувався. Не було ще такого, щоби посеред ночі мама не увійшла до синовій кімнати й обурено: «Ромо, серйозно?». Категорично вимикала ноут: спати! А нині...

— Може, реально — війна?

За відповідями — у телефон, у новинах хаос. Байден переконує: Росія нападе, Ердоган б'є себе в груди: Туреччина має достовірні дані, які спростовують путінське вторгнення в Україну. І кому вірити? Із очевидного лише факт: сьогодні неділя, 13 лютого 2022 року. І не стріляють. Ніби...

Тільки подумав — ба-бах! Вхідні двері так гупнули — аж Ромин скейт смикнувся, зрушив, здолав кілька сантиметрів підлоги, знову завмер.

Стривожився. Глянув у вікно, ніби всі біди ззовні: з третього поверху під невисоким лютневим сонцем, як на долоні, сквер і театр ім. Франка, за ним вище — дім з химерами.

— Потвори... — З дитинства недолюблював скопище агресивних бетонних створінь, що вони, наче хижа болячка, обліпили фасад знаменитої будівлі, з'їли її дах. А та-то колись ніби навмисно намагався вигулювати малого

Ромчика саме поряд із сірим шедевром відомого архітектора: «Сину, це — голова слона. Де його тулуб, ноги і хвіст? Хтозна, певно, люди з'їли. Чому “злі”? Круті хоробрі мужики з ружбайками від Зігенхайнів...»

— І де нині ночував, Тьомо?.. — почув із передпокою приглушений мамин голос. Гнівний, зболілий.

Та-а-ак... За вікном війни немає і навряд чи буде. Війна, яку батьки безуспішно намагаються приховати від сина, хронічно точиться між ними тут, всередині завеликої для трьох двохсотметрової квартири у будинку на розі Ольгинської і Городецького в історичному центрі Києва, яку Рома теж не любить. Може, за те, що у кімнатах з високою, під п'ять метрів, стелею акустика неймовірна — чути найменший шурхіт. Сварки батьків — тим паче.

Насупився роздратовано, скуйовдив пофарбоване жовто-солом'яне волосся.

— Дідько, дістали.

Батьки не чули меседжів сина. Завмерли одне проти одного у просторому передпокої з кріслами-дзеркалами: мама, що вона всю ніч не спала, горда, стримана Анна Куроган — сумне лице, як з ікони, очі — бездоння, кожен рух-подих-погляд підкреслюють тиху розкіш жінки з багатого відомого роду; і тато, який тільки-но повернувся до рідної хати, азартний на двісті відсотків «альфа» Артем Бойчук, колись відомий хавбек збірної і зірка світських хронік, а нині, за чутками, тренер дитячої футбольної команди чи то району, чи то міста, чи то — не тренер... Як дізнатися, коли вже років з п'ять жовта преса не цікавиться Артемом Бойчуком. Мабуть, вирішила: у житті колишньої легенди футболу не лишилося й краплі інтриги. А дарма. Хіба не цікаво, де оце Артем тинявся всю ніч і пів днини до сонця в зеніті і тепер впарює дружині:

— Підготовка до весняного сезону починається. Хлопці завтра від'їжджають до Туреччини. Запропонували зустрітися... Засиділися. Аню, ти не отримала повідомлення?

Все вона отримала! Чоловік не вперше випадав із сімейного гнізда, та щоразу, повернувшись, тримався впевнено, мов одне й те саме: футбол, ностальгія, йому потрібне спілкування з рідним клубом. І сьогодні — про футбол. Тільки чому такий розгублений? І трагічно тверезий? І очі ховає якось незвично — ніби не від сорому, від жаху. Серце впало.

— Тьомо. Ти... грав? — припустила найстрашніше.

— Аню, я не грав тільки коли ногу зламав.

— Знущаєшся?! — в очі йому.

Хавбек спробував маневрувати: крок убік, обійти дружини, рвонути до ванної кімнати.

— Може, потім поговоримо? Я в душ і трохи посплю.

— «Посплю»? Тьомо, стояти! — отетеріла. — Чи ти забув?

Хавбек зупинився, напружився.

— Ні, — навмання. — Нічого не забув. Пам'ятаю... все.

— Тоді зроби щось... із собою. Поголися, перевдягнися, — мовила стримано. На мить замовкла, обережно додала: — За пів години у нас фотосесія. З дошкою.

Остерігалася недарма: колишня футбольна знаменитість навідріз відмовлялася позувати в ролі чоловіка відомої меценатки і блогерки Анни Куроган. Вже приготувалася до вибуху роздратованості, та хавбек раптом цілком доброзичливо запитав:

— Це потрібно нашій сім'ї?

Вухам не повірила. Глянула на чоловіка ошелешено, кивнула.

— Добре, — мовив. — Тільки нагадай: з якою дошкою у нас фотосесія? Не з Ромчиним же скейтом.

Та що з ним?!

— Із бронзовою пам'ятною дошкою, яку ми встановимо на фасаді нашого будинку. Всі мають знати: тут жив всесвітньо відомий архітектор Гнат Куроган.

— А дошка де?

— У вітальні. Вчора увечері доставили, і вже сьогодні хочу викласти в мережу фото, як ми, сім'я, найближча рідня генія, роздивляємося її ще до встановлення, бо ми давно про це мріяли, і от нарешті... — Анна замовкла, глянула на чоловіка стурбовано. — Тьомо. У тебе точно все гаразд?

Аж усміхнувся, запитання — повз вуха:

— Нормальний хід із дошкою, Ань. Твого діда паралізує від щастя, коли дізнається, що ти йому за життя пам'ятник встановила.

— Тьомо, він уже паралізований.

— Може, знову почне ходити?

Не зреагувала на дурню:

— Дідові за кілька днів — вісімдесят вісім! І хіба він не заслужив такої відзнаки?

— Навпаки! Мізерні витрати — вагомий результат. — Хавбек плив на своїй хвилі.

Анна розслабилася, відпустила напругу й собі усміхнулася:

— Інші з Куроганів навряд чи зможуть вразити його чимось подібним.

— Пролетять! Однозначно, Ань. Ти — «намбе ван» на отримання дідового спадку.

Напруга — опс! — і вхопила Анну за горло. Посмішка — шкереберть, потягла додолу куточки жіночих вуст. І ніби ж нічого поганого чоловік не сказав — голу правду. Тоді чому так тривожно стало?..

— Тьомо...

— Ань, чуєш? Думаю, оця квартира, за яку легко пів мільйона баксів дають... Ну, добре! Не пів мільйона! На вчора — чотириста тисяч! Теж файно! А це ж — крапля порівняно з тим, чим твій дід володіє, — хавбек не помітив, як дружина стала струною, надихнувся, плавав у мріях, наче селезень із Глазго у золоті. — Коли ми востаннє у нього гостювали, старий натякнув, що зберіг свої частки не тільки у гранітних кар'єрах, а й у букмекерських конторах. А я б покерував такою конторкою...